

ГЕОРГИ КОНОВСКИ СЛУШАЙ „СЛАВЕЙЧЕТО“

chitanka.info

— Пак ли оригиналничиш? — прекъсна го тя. — Защо само се правиш на интересен? Нали за това съм пуснала телевизора — гледай, слушай, да разбереш какво става... Останалото са твои глупости. Все дириш под вол теле. А нещата са ясни. Ето — цял министър ти казва каква е истината...

— Хм, хм... — изкашля се той. — Доколкото си спомням, истината казва само един. Той е нейн носител, той... Поне в Библията така пише...

— Не се опитвай да ме иронизираш! Днес бях на брифинг с министъра. Той ли знае или ти? Я се виж — рошав, омърлян, с бирата в ръка... А министърът — избръснат, изгладен, с вратовръзка, чете художествено и... Направо да се чудиш защо съм с теб, а не с него...

— И с теб ли щеше да чете? — ехидно се ухили мъжът ѝ. — Да извади указанията на Вожда си, че да види отде да почне, кое копче първо да откопчае? А после да извика секретарката, та да му помага...

— Аман от оригиналниченията ти! Казано е — значи е така. Защо трябва да ровиш, да питаш, да... Какво триеш очи?

— Дорева ми се. Сетих се за баба ми. Сава се казваше. Родила се на Сава и Варвара, попът решил, че Сава е женско име, всички му вярвали, знаели — най-умният поп в селото е. То друг и нямало, де...

— И какво баба ти?

— Ами вечер, след като хапнем, седнаше под прозореца и слушаше радиото. Имаше един коментатор Огнян Велков. Слушаше го в захлас. Не даваше звук да издадем. Дядо ми се опитваше да се посмее с оптимизма и приказките му, ама тя направо с дървената лъжица замахваше...

— Е, какво? Правилно! Медиите казват всичко необходимо. Ако не сме го споменали — значи нямате нужда от него.

— И кой решава от какво имаме нужда?

— Ние! Аз пет години съм учила журналистика, всичко мога обясня...

— А нещо да направиш?

— Ти... Какво?

— А, само се бързикам. Щото баба ми беше неграмотна, напълно неграмотна. Ама и без пет години висше като теб беше убедена във вярата си. Питам я нещо, тя ми обяснява там еди-какво си и твърдо забива накрая: „Така е, «славейчето» го каза...“.

— Какво славейче пък сега?

— В кавички. Така викаше на радиоточката, дето беше закачена отвън на прозореца и цял ден не млъкваше. В шест заранта гръмваше, та до полунощ...

— Е, и?

— Ами баба ми, неграмотната, беше така убедена в казаното от „славейчето“, както ти...

— Ти ще спреш ли да се подиграваш? Целият ви род е такъв... Не вярвате на медиите, не вярвате на властта, затова не сте перкопсали...

— Що, бе — прокопсахме. Един чичо отиде в Западна Германия, архитект стана, друг беше учител, после за Аржентина замина...

— Учител?

— В Македония бил. И лятото, разбира се, се връщал да помага на село. Тръгват заранта за полето, той дава стотинки на майка си — бабата, поръчва ѝ да му вземе един вестник. Връщат се, измива се, взема вестника — там „Утро“, „Зора“, „Заря“... Не помня! Ама ми разказваха — чете, докато задреме. На другия ден пак тръгват, пак дава пари на майка си. Връщат се. „Мамо, взе ли вестника?“ „Е, Филипе, нали вчера ти взех един? Чети си го. То не може всеки ден вестници да купуваме...“

— Какво искаш да кажеш?

— А, нищо... Права е била бабата. На вестника отдавна и датата му не е вярна — предната вечер го печатат. Пък телевизии, радиа...

— Безобразие! Нали за вас го правим? Цял ден тичам новини да намеря, нещо интересно да съобщя...

— За цигането, родило близнаци на 12 години информира ли?

— И знаеш ли какъв е интерес? Шефовете поръчаха репортаж да направя...

— А за бай Миле, дето се обеси оня ден?

— Кому е интересно това? Ние в еврочакалната влизаме, очакваме грантове от Брюксел, нови лотове ще се строят, продължаваме санирането, туризмът трябва да развиваме...

— А бай Миле?

— Бе, кому пука за един обесил се несретник? Целта е всичко, пък тия, дето падат по пътя от каруцата...

— Ясно...

— Пак ли бира вадиш?

— Избирам, скъпа — вашите новини ли да ме тормозят, с алкохол ли да лягам нейде... Щото едно време настана — ако не се напиеш, ще се обесиш...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.